

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

ONJUISTE MEDISCHE JOURNALISTIEK.

Het is mij altijd onjuist voorgekomen, klinische stukken of iets wat daarop lijkt, in een dagblad te plaatsen. Dat er in een dagblad stukken staan, zooals het stuk van prof. R. P. VAN CALCAR in het Zondagmorgenblad van *de Telegraaf* van 16 October 1932, loopt m.i. de spuigaten uit.

Watt er wereld heeft het groote publiek te maken met zulke zuiver intern-medische quaesties? Nog afgezien van het onwetenschappelijke denken en concludereen wat het publiek — natuurlijk — doet naar aanleiding van zulke „sensatie” „besprekingen”, worden hier meeningen als alleen zaligmakend ten beste gegeven, waarop echter haast regel voor regel tegenwerpingen gemaakt kunnen worden.

Ik zou wel eens willen weten, welke motieven aanleiding geven om zulke artikelen in een dagblad te zetten, andere dan financieele. Naar mijn meening zijn zulke artikelen — en laat ik als „prototype” nu eens bovengenoemd stuk mogen nemen — onlogisch, onjuist, onpaedagogisch, ongewenscht en ongepast. Het publiek wordt met zoo'n artikel verzocht zijn neus te steken in zaken, die het niet kan overzien en waarin het onbevoegd is te oordeelen, waarin het onjuiste dingen wordt gesuggereerd en waarmee het niets heeft te maken. Het wordt in de war gebracht, omdat de schrijver zich zelf tegenspreekt: „Specialisten worden door de faculteiten onzer hoogeschole niet gevormd” in het begin; halverwege passen de faculteiten al beter op, namelijk: „... is een niet te ontkennen feit, dat de student in de geneeskunde de universiteit als specialist verlaat.”

Het leest dingen die belachelijk zijn: „de maatschappij eischt van ons aflevering van goede huisartsen — hierop heeft ze recht, al was het alleen maar, omdat zij het grootste deel van de kosten der opleiding betaalt.”

En die onjuist, althans oppervlakkig en eenzijdig gezien zijn, „De huisarts treedt later dagelijks op als internist — af en toe als verloskundige en slechts zelden als chirurg. Hieruit volgt dus (nog wel dus!) dat het vooral de internist is, die hem tot huisdokter moet maken” (maken!) alsof de diagnostiek iets ware, wat er ook nog wel zoo'n beetje bijhangt.

En het wordt met een kluitje in het riet gestuurd: „Men behoeft slechts (n.b. slechts!) het onderwijs van den hoogleeraar voor inwendige geneeskunde te volgen om van de waarheid van het bovenstaande te worden overtuigd”. En die onjuist, oncollegiaal zijn: „De a.s. huisarts, leert van den internist, hoe hij aan het ziekbed moet observeeren, hoe hij moet onderzoeken en hoe hij tot de juiste diagnose moet komen. Hiervan is de behandeling afhankelijk” (waarvan nu eigenlijk? van dien internist?)

Het wordt booze dingen van den huisarts en domme dingen van het medisch hooger onderwijs aangepreut en breed uitgemeten „met een hoofdje”: „Een organisatie fout. . . tusschen deze beide deelen (van het artsexamen) verloopt een jaar of langer en gedurende al dien tijd krijgt de a.s. arts geen onderricht meer in de inwendige geneeskunde” zulke alles vergeten hebbende artsen worden nu op het arme groote publiek losgelaten. „Het hoofdvak van ons onderwijs behoort tot aan den allerlaatsten dag (dag des oordeels?) te worden onderwezen.”

Ik meen, dat de heele strekking van zulke artikelen onjuist is, het onderhavige artikel is een voorbeeld van reclame (zij het technisch juiste reclame) voor den internist. Als „de Maatschappij” reclame door middel van advertenties wil tegengaan, is er dan, zoo vraag ik me af, ook in dit opzicht niet een taak voor de Maatschappij weggelegd?

En als men dan tot slot, het einde van genoemd artikel van: ik stel een concrete

(d.i. werkelijk bestaande!) geval, nog eens doorleest, dan zal men het met mij eens zijn, dat de leek als gevolgtrekking, als het eenige wat hij onthoudt, overhoudt de gedachte: zijn dat de artsen waaraan wij ons moeten toevertrouwen, zijn dat de resultaten van dat „dure” hooger onderwijs?

En ik vraag U, collegae of zulk gedoe in een krant niet ontoelaatbaar is.

Arnhem, 10 October 1932.

J. M. DE KOCK, arts.

HET GEVAAR VAN PUBLICATIE IN DAGBLADEN DOOR MEDICI.

Rechtstreeksche aanleiding tot dit stukje is een artikel van prof. VAN CALCAR in het ochtendblad van de *Telegraaf* van 9 October, waarin wordt behandeld het euvel van het teveel aan studenten aan onze Universiteiten.

Zooals dat in dagbladen tegenwoordig zoo dikwijls gaat: om de lange lappen druk eenigszins te breken worden zoo nu en dan tusschen de regels vetgedrukte hoofden geschoven, niet zoozeer om een nieuw gedeelte in te luiden, als wel om de aandacht van het lezend publiek te trekken.

Zoo ook met bovengenoemd krantenartikel, waar ik plotseling stuitte op de dikgedrukte woorden: „gevaarlijke dokters” en waarna dan gezegd werd, dat er gevaarlijke medici in de maatschappij rondloopen, vooral omdat het publiek de resultaten van hun arbeid niet kan beoordeelen. Een waarheid, die m.i. *niet* gezegd behoeft te worden. Dat dergelijke uitdrukkingen, hoe ze ook bedoeld zijn, niet bepaald bevorderlijk zijn voor verhooging van het medisch prestige, zal ieder inzien. Al moge ook bedoeld zijn te wijzen op een *toekomstig* gevaar (wat er niet direct uit gelezen kan worden, gezien ook het grooter wordend getal semi-artsen, dat afstudeert) of al moge de werkelijkheid om ons heen helaas tegen ons getuigen, dan nog hebben wij na te laten hiervoor de groote trom te roeren.

Het doet eenvoudig schade aan den medischen stand, wanneer menschen van naam dergelijke onaangename dingen aan de groote klok gaan hangen.

En met evenveel recht kan de massa dit kwaad een blamage noemen voor het hooglerarencorps, dat „die gevaarlijke dokters” de maatschappij heeft ingezonden. Het door allerlei oorzaken toch al zoo ingeboet prestige van den huidigen arts mag geen schade lijden door publieke epistels van artsen zelf.

En ook in het algemeen geloof ik, dat het niet wenschelijk is, medische zaken, voorzoover deze niet gelden als voorlichting op het gebied van hygiëne en prophylaxis, in de groote pers te bespreken.

We loopen dan gevaar, goedkoop interessant te worden en het eventueel beoogde doel voorbij te streven.

Deventer, 10 October 1932.

J. W. BRUINS.

WAARSCHUWING BETREFFENDE VERDOOVENDE MIDDELEN.

Herhaaldelijk blijkt, dat misbruik van verdoovende middelen wordt gemaakt door gebruikmaking van recepten, welke door geneeskundigen zijn afgegeven op verzoek van hun onbekende personen en van valsche recepten, welke schijnbaar van geneeskundigen afkomstig zijn, omdat zij geschreven zijn op receptpapier, dat bij die geneeskundigen is onvreemd.

Daarom wordt de medewerking van alle geneeskundigen ingeroepen om uiterste voorzichtigheid te betrachten, indien personen, die hun onbekend zijn, hen trachten te bewegen vaak op de meest ongelegen uren een recept af te geven voor eenig verdoovend middel.

En tevens om zooveel mogelijk te voorkomen, dat dergelijke personen gelegenheid krijgen zich in het bezit te stellen van receptpapier, dat met den naam (en het adres) van den geneeskundige is voorzien.

J. B. M. COEBERGH.

J. TH. TERBURGH.

Hoofdinspecteurs v. d. volksgezondheid.